

Wie is Jezus? We weten het niet. Dat klinkt vreemd bij de viering van het paasfeest, de christelijke feestdag bij uitstek. Toch weten we het niet. Jezus onttrekt zich aan onze waarneming. Ons beeld van Jezus is het resultaat van veel overlevering, veel bewegingen in de tijd en talloze veranderingen. Er is om het beeld van Jezus gevochten, ja oorlog gevoerd. Het wonder is, dat Jezus in leven bleef door alle gebeurtenissen heen. Het evangelie blijft tot op vandaag voor velen een overtuigende zaak.

De geschiedenis kent talloze evangelisten, en pogingen om zijn leven in filmbeelden te vatten van Pasolini tot Mel Gibson. Lucas begint zijn evangelie met de vermelding, dat hij veel onderzoek heeft gedaan naar de ware toedracht van het leven van Jezus. Het is dan al tientallen jaren geleden dat het zich afspeelde. Lucas is uiterst zorgvuldig, zoals het een arts betaamt, maar we kunnen aan zijn tekst zien dat er veel interpretatie meekomt in zijn verhaal. Dat kan ook niet anders: niemand neemt objectief waar. Alles wat je ziet, zie je op jouw manier, met jouw achtergrond en jouw geschiedenis en cultuur. Niemand ziet hetzelfde als een ander.

Dat maakt het gesprek over het leven en over onze levensbeschouwing zo moeilijk. We denken dat we over hetzelfde spreken, maar in werkelijkheid is dat niet zo. We gissen wat wezenlijk is voor het leven. We interpreteren onze ervaringen van pijn en succes en trachten er betekenis en zin aan te geven. Niets is erger dan zinloos te leven, zonder smaak en toekomst. Ik ben toch geen zinloos wezen? Waarom ben ik er dan?

Terwijl wij trachten te ontkomen aan de zinloosheid, de betekenisloze dood en een roemloos einde, komt door alle wisselvalligheden heen een sterke ervaring van wat blijvend is, wat onze vergankelijkheid wegduwt. Het kwade vreet onze goede bedoelingen aan, maar er is een goede kracht die het kwade verbrijzelt. Telkens worden onze vermoedens en ons gissen achterhaald en overwonnen. Er groeit een zekerheid over zin: wij ervaren dat we niet voor niets geleefd hebben, al onttrekt de kern ervan zich aan onze waarneming. Zijn wij het zelf die die werkelijkheid scheppen? Wij willen dat graag geloven, maar als wij eerlijk zijn – als wij dat echt zijn – dan moeten we toegeven dat we de zin en betekenis van ons leven ontvangen. Ze komt op ons af, ze overkomt ons. Na veel pijn en verlies leren we, dat het de liefde is die alles verdraagt, alles hoopt, alles aan kan. Liefde is groter dan wat wij vermogen. Wij scheppen liefde niet. Wij treffen haar aan, raken haar weer kwijt, gaan haar bedroefd achterna en trachten haar te winnen voor onszelf.

We leren te voelen, dat zij alleen ons redden kan. Maar waar vinden we haar? En als ze in onze handen komt, lijkt ze onmiddellijk weer stuk te vallen waarom? Waarom mag niet blijven wat goed is? Waarom verliezen wij het goede, waarom kunnen we niet standhouden in de afwijzing van het kwade? Onze gebrokenheid, onze dubbelheid speelt ons parten. Wij doen niet wat wij willen. Wij zijn zelf niet de mensen waar wij naar verlangen.

Onverwoestbaar is onze hoop. Het leven blijft ons stuwten naar meer, naar beter, naar goed. Ja, wij verlangen zelfs naar volmaaktheid. Weg de broosheid, weg die dood. En waarachtig, midden in ons leven, midden in de dood komt het naar ons toe, dat besef dat we voor meer bestemd zijn, dat we onderweg zijn naar de vervulling van onze verlangens. Schoorvoetend geven we toe, dat we God nodig hebben, dat we Hem zoeken al willen we het eigenlijk niet. Al is het na heftige strijd, we voelen dat God ons tegemoet komt door onze weerstand heen.

Dat eeuwig voortgaande proces brengt ons tot verhalen die het winnen van onze ondergang. Wij raken overtuigd van de Eeuwige in ons leven. Wij lezen over de

overlevingservaring van onze voorgangers en zeggen: ja, zo is het, zo ben ik, dat herken ik en begrijp ik. En al zijn die verhalen soms stuntelig of zelfs tegenstrijdig en vaak ongeloofwaardig, zij zijn toch de instrumenten waarmee wij weten te raken aan levenskracht, aan leven in liefde ondanks alles. Zo willen we het elkaar ook blijven zeggen: ga door, hou vol, wees sterk. Geloof in het leven als de weg naar de voltooiing van je leven. En aanvaard Christus als de identificatie van al je hoop, geloof en liefde. Velen hebben getracht helderheid te scheppen over het leven. Er zijn vele profeten in diverse culturen en perioden van de geschiedenis. Onze weg in onze westerse cultuur heeft ons in de joods-christelijke traditie geplaatst. Wij werden gedoopt en opgenomen in de kerk, de menselijke en wereldse verschijningsvorm van Christus. Zij is niet af, die kerk, want ze is aan ons toevertrouwd en dus net zo onaf als wij. Maar we vinden daarin ons geloof in het leven terug, ons geloof in de weg naar God al is het langs de weg van het lijden en het verlies. Maar hier is het waar wij onze ziel vinden, onze overlevingskans, ons vermogen om lief te hebben ook al sterven we. Christus heeft onze menselijke werkelijkheid overleefd en neemt ons mee in zijn eeuwige werkelijkheid. Dat te geloven is de uitdaging van dit paasfeest, waarvan ik u van harte wens dat het zalig mag zijn. Amen